

Prolog

V Meziboří nebyla už několik měsíců. I když v Praze panovala vedra, že se nedalo v ulicích vnitřního města ani pořádně dýchat, neměla Gabriela Steinová chuť jet někam ven k vodě a vůbec do přírody. První důvod byl zcela zřejmý, objektivní, a bylo možné o něm hovořit v ordinaci s pacienty, když se jim vrtala v zubech, s kolegy na středisku nebo s kýmkoliv jiným. Vyměnila před nedávnem byt v kamenité poušti ve středu města do vilky v ulici, jež měla komický název U Krbu. Byla konečně opravdu sama, měla před okny stromy a kolem zahrady. Ve starém bytě se musela občas stýkat se svým bývalým manželem, zde mohla užívat samotu, jež se jí dosud zdála neobyčejně krásná a uklidňující.

Druhý důvod, proč se jí nechtělo odjet na den nebo na delší dobu, byl i pro ni samu dost nevyhraněný. Před několika dny ji na ulici porazilo auto. Její vina. Vracela se ze služby, přšelo a pořádně se nerozhlédla. Měla štěstí, že chlapík, který řídil černou mercedesku – takovou, co se vyráběly za války, velký kabriolet s černou plátěnou střechou – měl dost duchapřítomnosti, aby se jí aspoň trochu vyhnul, a odvahy, aby riskoval na mokré dlažbě smyk. Odvezl ji domů a smluvil si s ní schůzku v kavárně Slávii. Odmítla, ale oznámil jí prostě, že bude na smluveném místě najisto čekat, a odjel. Nic víc neudělal. Neobtěžoval a nevnucoval se. Nevedl hloupé a nezřetelné řeči. Mluvil lehce a vtipně reagoval. Proto do Slávie přišla. Jiný důvod nepřiznala ani sobě samé. Ptal se jí na mnoho věcí. Odpovídala, aniž si uvědomila, že se zpovídá člověku zcela neznámému, o kterém vůbec nic neví, ale který bude za chvíli všechno vědět o ní. Neseděli snad ani deset minut, když se u jejich stolu zastavil číšník.

„Máte tam telefon, pane,“ řekl.

Její nový známý se zatvářil neobyčejně mrzutě, omluvil se, a když se po několika minutách vrátil, usmíval se spíš provinile než jakkoliv jinak. Byl trochu zmatený, ale přesto od ní dokázal v několika minutách vyzvědět číslo jejího telefonu – a ona mu je opravdu kupodivu řekla – neměl ani čas čekat na vrchního, aby zaplatil, a z kavárny skoro vyběhl. Bavila se, neboť byla přesvědčena, že ho volali odkudsi ze zaměstnání a že bude mít nepříjemnost pro schůzku v kavárně. Objevil se za chvíli na chodníku pod oknem. Krátce na ni pohlédl a zamrkal. Asi to měl být pozdrav. Dal se do běhu k černé šestsettrojce, která stála před restaurací Parnas. Vůz se rozjel ještě dřív, než muž zavřel dveře. Překvapilo ji, že pro něho přijeli.

„Prosím vás,“ zeptala se vrchního, když platila, „znáte toho pána, co se mnou seděl?“

„Ovšem.“ Naklonil se k ní důvěrně a řekl tiše: „To je pan kapitán Exner z kriminálky.“ Zvedl palec a oči významně ke stropu: „Šéf!“

Málem se hlasitě rozesmála. Informace byla zřejmě pravdivá.

Nakonec stejně seděla ve večerním rychlíku do Meziboří. Do běhu života, jak už to bývá, zasáhla osudově náhoda, která si tentokrát za svůj nástroj zvolila zuby Drahoslavy Kecové. Paní Kecová žila v Meziboří, kde měla na okraji města vilku a pro Gabrielu Steinovou byla jakousi tetou; jisto bylo jen, že k ní Gabriela už od malička jezdila, že třetinu života prožila u ní a dodneška měla v jejím domě v podkroví světničku. Dopis, který paní Kecová doporučeně a expres poslala, byl svým způsobem pozoruhodný:

Drahá Gábinko, nejdříve Tě srdečně zdravím. Zase mě postihlo neštěstí a strašně se mi rozbolel zub. Prosím Tě, milá Gábinko, přijed', jak nejrychleji budeš moci, neboť těm řezníkům na středisku se nesvěřím. Dr. Bureš by Ti jistě dovolil, abys mi zub u něho v ordinaci spravila. Zde není nic nového, jen počasí

je velmi hezké. Urodilo se mi jahod a třešní, a tak když jsem sama, nevím, co si s tím počnu. S mladým Krempou, však ho znáš, je to čím dál tím horší, tuhle na mě křičel přes plot takové sprosté věci, až jsem celý večer plakala. Tak si přijed' natrhat ty jahody. Srdečně Tě zdraví Tvoje teta

Drahoslava

P. S. Bože, s tím zubem to snad ani nevydržím.

Výzva byla příliš jasná, než aby ji mohla neuposlechnout.

V kině Oko v Meziboří skončil program před desátou. Lidé, ještě zmámeni příběhem a dusnem sálu, vdechovali večerní vzduch a pomalu se rozcházeli. Nebylo jich mnoho.

Muž, který už víc než půl hodiny přešlapoval ve dveřích proti vchodu do kina, ožil a poněkud ustoupil, aby nestál ve světle populární lampy. Byl podivně oblečen. Světlé režné kalhoty a tenisky na boso. Kalhoty byly příliš krátké, až nad kotníky. Košili měl pečlivě zapnutou ke krku. A v ruce žmoulal červený šátek. V kapsičce u košile měl na sponkách tři tužky. Na očích brýle, jejichž rámy dává pojišťovna zdarma. Světlé a ošklivé. Občas si soustředěně přejel ukazováčkem po rtech.

Dvě dvojice se oddělily od ostatních a zamířily k vysokému železničnímu náspu, který protínal město. Kráčely po pěšině mezi náspem a kůlnami a ploty zadních částí domů.

Muž s červeným šátkem šel tiše za nimi. Po chvíli přidal do kroku, klusal, předběhl je, a když dvojice míjel, důkladně si je prohlédl. Dvacet metrů před nimi zastavil a čekal.

Sledoval, jak se k němu blíží, a hrál si s červeným šátkem.

„Dobrý večer, Krempo,“ řekl jeden z mužů.

Neodpověděl. Zíral strnule za skly brýlí.

Když se od něho dvojice vzdálily, znovu se rozběhl a opakoval setkání.

Ženy zneklidněly.

„Měl bys jít domů, Honzo,“ pronesl druhý muž tónem, jakým se mluví k dítěti. „Je už pozdě.“

Muž s červeným šátkem, Jan Krempa, opakoval hru potřetí. Tentokrát na něho nikdo z těch čtyř nepohlédl. Schválně sklonili hlavy a přešli, jako by byl stín.

„Mohu vás doprovodit, páni doktoři,“ zavolal za nimi.

Neodpověděli. Znovu je dohonil a přidal se k nim. „Pane doktore Čejchane, vy mě neléčíte dobře...“

„Tak si vyberte někoho jiného,“ řekl psychiatr Čejchan. „Třeba vám pomůže. A běžte domů.“

„Vy mě chystáte do hrobu.“

„Ale...“

„Ta slečna je vaše slečna, je velmi krásná.“

„Honzo, neblbni,“ řekl druhý muž, doktor Rous.

„Milý švagře...“

„Nejsem už dávno tvůj švagr.“

„Ne tak dávno. Na nic nezapomínám, rozumíš, na nic,“ chytil lékaře za rukáv. „Tvoje paní promine...“

„Pust,“ řekl Rous.

Ale Krempa se jeho košile držel křečovitě. Zastavili se. Rous naznačil pokynem hlavy ostatním, aby pokračovali v cestě. Poodešli několik kroků. „Tak co je?“

„Dal jsem ti sestru, měl bys mně půjčit ženu...“

„Ale chlapče...“

„Myslím to vážně. Vzpomínáš někdy na Květu? Já pořád. Vzpomínej; a já nezapomínám. Zase tě navštívím a přichystej mi něco červeného. Kromě krve. Tužku nebo krabičku. Nejlépe krabičku. Těch máte spoustu, vy doktoři. Do krabičky se vejde mnoho věcí.“
Usmál se. „Ahoj!“

Obrátil se a tiše odklusal. Režné kalhoty mu plandaly kolem lýtek.

„Co ti chtěl?“ zeptala se Rousova žena.

„Blbosti.“

„Kdyby se ta rodina,“ řekl doktor Čejchan, „aspoň trochu snažila, snad by se podařilo zavřít ho do ústavu.“

„A ty nemůžeš?“

„Ne. Tak zlý to s ním zase není...“

Nad nimi, na vrcholku náspu přešel s rachotem pražský rychlík.

„Leze mi na nervy stejně jako tobě,“ řekl mrzutě Čejchan. „Zdá se mi, že je na tom líp, než byl.“

Pokračovali v cestě. Byli zamlklí, zamyšlení, sem tam prohodili nějaké slovo a u brány nemocnice se rychle rozešli.

„Bud' klidná, mami,“ říkala Lída Muršová pevně a skoro přísně.

„Bud' klidná, nebude to trvat věčně.“

Marta Muršová seděla proti ní v křesle a z očí, široce otevřených, jí tekly slzy. Nic neobvyklého, v posledních letech byly chvíle deprese častější: „Kdyby se aspoň... tiše neusmíval...“

„Erich mu dá přes hubu.“

„Ne, nesmí...“

„Klidně a tajně,“ pravila Lída skoro nedbale. Zdálo se, že není příliš vzrušena. Bylo jí osmnáct, ale přesto se uměla dobře ovládat; mírně povznesená, mluvila spíš stroze a uštěpačně než jakkoliv jinak. Všechno dusila v sobě. Nyní se snažila ze všech sil, aby utlumila a zakryla upřímný a hluboký vztek.

V hale zavržaly schody. Marta Muršová sebou trhla.

„Bud' klidná, proboha. Vrací se Erich.“

Bydleli v prvním patře vily, která patřila Josefu Krempovi a jeho ženě Anně, sestře Marty Muršové.

Lídin bratr Erich nahlédl do pokoje: „Stalo se něco?“

„Co by se stalo? Nic,“ řekla Lída. „Mamince není nějak dobře. Kdes byl?“

„Toulal jsem se po městě. Co je?“

Naznačila mu, aby zmizel. Přestože byl o tři roky starší, ukázněně poslechl. Popřál dobrou noc a odešel do svého pokoje. Lída uložila matku do postele, dala jí prášek a přišla za ním.

Seděl za malým stolkem u okna a třídil nějaké střepy. Studoval archeologii, a tak prázdniny a vůbec všechny volné chvíle, které trávil v Meziboří, věnoval sběru na neprozkoumaných lokalitách v širším okolí města.

„Půjč mi cigaretu,“ požádala ho.

„Udušíš se,“ podal jí krabičku. „Fakt se udušíš. Co se zase děje?“

„Nic. Nemáš sirky? Tak. Dobrý. Nic. Jako obyčejně. Je alergická na Honzu.“

„Nemá na ni čumět.“

„Čumí, protože ví, že je na něj alergická. Poslyš, ten blbec ji snad dostane do blázince.“

„Nesmysl.“

„Sám si to myslíš taky. Nevím, jak bude po prázdninách, až zůstane sama. Bez nás.“

„Nejlíp, kdyby se vrátila k tátovi.“

„Tak by se zbláznili oba.“

„To je fakt,“ souhlasil Erich. „Snad bych mu měl dát ještě jednou přes hubu.“

„Ještě jednou?“ podivila se. „Tys mu už dal?“

„Zajisté,“ pravil spokojeně. „Mě se otravovat neodvážím. Stejně není cvok.“

„Je. Jinak by ho psychiatři neuznali a šel by makat.“

„Bloudí po městě. Dvakrát jsem ho viděl. Zajímalo by mě, co se děje v jeho pošinutém mozku.“

„A já bych měla radost,“ řekla tvrdě, „kdyby se v jeho mozku nedělo už vůbec nic.“

Překvapeně se na ni podíval. „Ale...“ řekl pomalu. „Ale... Ostatně... nejseš jediná...“

V přízemí vedle kuchyně, v místnosti architektem určené jako pokoj pro služebnou, probíhalo mezi podnájemníkem Bohuslavem Rubešem a sestrou Jana Krempe Věrou poslední utkání toho večera. Pravidelně a s jistou vášní spolu hrávali šachy.

„Odejdete?“ zeptala se, když už bylo jisté, že Rubeš vyhraje. Nehrál špatně.

„Já vám dobře nerozumím,“ řekl roztržitě. „Šach...“

„Kvůli Honzovi.“

„Nemluvil jsem o tom už několik dní.“

„Právě proto se ptám.“

„Podívejte, Věro, bojím se ho. Znáte poměry. Všichni vědí, že je blázen. Ale mnoho lidí napadne: proč by nemohl mít pravdu i blázen.“

„Vždycky jste byl trochu zbabělec.“

„Klidně přiznám. Uznejte, že lepší flek bych ve městě těžko hledal. A nechce se mi stěhovat někam bůhvíkam.“

„Zůstaňte u nás.“

„Stojíte o to?“

„Pravděpodobně bych vás nepřemlouvala, kdyby mi to bylo jedno.“

„Ano... Šach...“

Bývalý majitel pojišťovny a nyní důchodce Josef Krempa se vracel z kavárny spolu s advokátem dr. Nejezchlebem. Jejich vzájemný vztah odpovídal přesně pozoruhodnému pojmu, jehož smysl zastřel běh času, pojmu: obchodní přítel. Doktor Nejezchleb se zdál, jako obvykle, poněkud nespokojený sám se sebou a neklidný. Krempa při každém kroku potřásl plešatou hlavou.

Před chvílí čekali u závor, než projel rychlík. Proti nim se o druhou závoru opřel Jan Krempa. Upřeně hleděl na oba muže. Jakmile se vlak přiblížil, obrátil se a odešel.

„Každý máme své starosti,“ řekl Nejezchleb. Nejmenoval druh a rozsah starostí, které má na mysli.

Krempa pochopil: „Poslední dobou začíná chodit mezi lidi. Dřív se držel na zahradě, teď je hodně venku...”

„A do ústavu?”

„Mluvil jsem s doktorem Čejchanem. Znáte?”

„Ne.”

„Mladý člověk. Nový psychiatr v nemocnici.”

„Dá bůh a nebudu ho potřebovat. Co vám řekl?”

Krempa si mrzutě pohladil pleš. „Že pozoruje značné výkyvy v jeho stavu, mluvil něco o dlouhodobé pulsaci nebo co, už si nepamatuju. Jenže to mi není moc platný, doktore,” řekl najednou rozhořčeně. „Vůbec nic. Běhá po městě. Copak ho můžu přivázat na řetěz?”

„Kdyby bylo soukromé sanatorium...” doktor Nejezchleb zatřásl významně deštníkem na obrubu chodníku.

„Ale není. Co s ním mám dělat? Měl byste poradit.”

Nejezchleb se už chystal pronést obvyklou frází, kterou používal, kdykoliv ho někdo žádal o radu na ulici (aby totiž přišel za ním do kanceláře), ale tady si včas uvědomil, že vlastně nejde o radu právníka, ale prostě známého člověka. I pouhé myšlenky na pojem přátelství se Nejezchleb vyhýbal, měl-li by ji uvést v souvislost s Josefem Krempou. „Těžká pomoc,” řekl. „A rada ještě horší. Ano. Rada horší než pomoc.”

„Vždycky strkal nos do věcí, do kterých mu nic nebylo.”

„Můžete být úplně klidný. Není svéprávný.”

„Ale jednou třeba bude.”

„Ach bože můj,” vzdychl Nejezchleb. „Ale není. Co bude...” mávl neurčitě deštníkem. „Dobrou noc, pane Krempa. Dnes hezky voní řeka, že?”

„Ano. Dobrou noc.”

Gabriela Steinová věděla, že se Drahoslava Kecová bojí chodit večer sama po ulici, a nebyla překvapena, že ji na nádraží nikdo nečeká. Přešla trať a zamířila k mostu přes řeku. Klapot jejích podpatků se odrážel od průčelí tichých domů.

Pouliční lampy nesvítily valně. A za řekou, když vstoupila do aleje starých kaštanů, málem neviděla na cestu.

Někdo seděl na zídce Krempovy zahrady. Byla na druhé straně ulice a trochu zamyšlená, než aby si všimla, kdo to je.

„Gabrielo,“ zavolal na ni.

Lekla se. „Honzo, tohle nedělej. Úplně se mi zastavilo srdce.“

Zasmál se. „Nechtěl jsem tě polekat.“ Vstal a loudal se k ní. „Nechtěl jsem tě polekat.“

„Vím. Proč nejdeš spát. Sedíš tady jako vodník na vrbě.“

„Špatně spím... poslední dobou.“

„To přejde. Co nového?“

„Vlastně vůbec nic... Myslel jsem, že mi je dobře, a zase se mi udělalo špatně. Mám chuť cestovat a vypravovat příběhy. Snad přece jen pojedu někam ven. Čekám na to už dlouho. A ty?“

„Pořád stejně. Pojd' mě doprovodit.“

Mlčky přikývl.

Kráčeli strmou ulicí. Nahoře jako maják svítilo okno, za nímž čekala Drahoslava Kecová.

„Stěžovala si mně teta, že jí nadáváš,“ řekla.

„Jenom někdy. Zaslouží si to.“

„Ale ne. Snaž se být spravedlivější.“

„Pokusím se. Mě trápí, že hodně vím, jestli mi rozumíš?“

„Rozumím,“ sáhla do kabelky pro klíče. „Kdyby nebylo pozdě, mohl bys mi vyprávět. Stejně mi jednou všechno povíš, ne?“

„Povím, ale nevím, jestli tobě. Zalez do postele a buď sama, to je nejlepší.“

Byla ráda, že je za brankou. Pokynula mu přátelsky a spěchala do domu. Nikdy se ho nebála. Znala ho přece tolik let.

Dokonce jí nebýval ani nepříjemný.

Tentokrát se ale nemohla zbavit tísnivého pocitu. Snad byla unavena, bylo příliš pozdě a pod bezměsíčným nebem opuštěně.

Bylo slunné odpoledne a horký den. Josef Krempa se vracel z procházky dřív než obvykle. Zdálo se mu, že bude bouřka a nechtěl zmoknout. Napadlo ho, že by mohl zajít naproti své ženě, která byla na návštěvě u známých. Ale nešel. Měl chuť na pivo, a proto zamířil přímo domů.

Vstoupil do zahrady zadní branou, přímo z lesa. Ve vilové čtvrti byl klid, písek cesty mu příjemně chrastil pod nohama. Dveře do zimní zahrady byly zavřené. Spokojeně kývl hlavou, rád, že večer nemusí zase všem v domě připomínat, aby zamykali. Rozhlédl se, jestli někde neuvidí svého syna. Jan Krempa sedával obyčejně v altánu. Ale ten byl prázdný.

Hlavní vchod byl rovněž zavřený na klíč. Vstoupil do haly, uvažuje, kde se Honza toulá.

Ucítil jakýsi zvláštní, neobvyklý pach. Zamířil do kuchyně, ale v polovině cesty se náhle zastavil a hůl mu vypadla z ruky.

„Proboha, Gábinko! Proboha!“ vykřikovala na zahradě Drahoslava Kecová a bledá vzrušením a upocená se hnala k domu.

„Copak!“ zeptala se klidně Gabriela Steinová. Stála s kabelou v ruce na schodech, připravená k odchodu.

„Ježiš,“ Kecová se oběma rukama plácla do místa, kde jí pravděpodobně tlouklo srdce. „Ježiš, to jsem se lekla. Já myslela, že jsi ještě nahoře!“

„Stalo se něco vážného, teto?“ Gabriela byla pobledlá a přivírala oči, jako lidé, kteří se snaží skrýt své pohnutí.

„Honza Krempa je mrtvej!“

Steinová se napřímila a jako kdyby ztuhla v zádech. Poněkud našpulila rty. „Opravdu...? A jak... co...?“

„Spad’ hlavou do skleněnejch dveří v pokoji a rozříz’ si krk!“

Budova okresního oddělení Veřejné bezpečnosti stála u mostu hned naproti parku. Nadporučík Čarda měl výhled do zeleně a zároveň mohl z okna kontrolovat křižovatku s předností v jízdě.

Měl po službě. Nasadil si čepici a sešel do přízemí. Pozdravil službu u vchodu a na chodníku vrazil do strážmistra Hluška. „Řítil se tady doktor Bažant.“ řekl Čarda. „Jel s tou svou starou kraksnou jako šílenej. Málem bouchl do motorky. Hlušku, doktor Bažant pije. My ho jednou musíme skřípnout, veřejný mínění sem, veřejný mínění tam.“

„Jel ke Krempovům,“ vysvětlil Hlušek. „Mladej Krempa je v pánu.“

„Ale...“ podivil se Čarda. „Vždyť až na to, že byl blbej, byl zdravej.“

„Úraz. Klopejt' o koberec a vletěl hlavou do skleněnejch dveří.“ Hlušek si přejel prsty po krku a doplnil tak své sdělení.

„Ahele...“ řekl Čarda. Zaujala ho štíhlá žena s výrazně rezatou hlavou. Blížila se po mostě a nadporučíkovi se zdálo, že zvolnila krok. „To si... mnoho lidí oddychne...“ dodal pomalu.

Jako kdyby se ta žena chtěla u nich zastavit. Vypadala znamenitě a byla dobře o půl hlavy vyšší než Čarda.

Dokonce se podívala Čardovi do očí. A ne na krátkou dobu. Potom najednou přidala do kroku a odcházela k nádraží.

„Hm...“ řekl Hlušek.

„Co? Divně se dívala, co? Nějak ji znám.“

„Kdyby si měl člověk pamatovat každou ženskou...“ pravil strážmistr světácky. „S doktorem Bažantem to můžu zkusit. Jenže když mu řeknu, aby mně fouk' do balónku, tak mi rozbije hubu. A když ho budou soudit za napadení veřejného činitele, rozbořej' lidi okresák. A vůbec, prokurátor by to stejně stornoval.“

„Bať,“ souhlasil Čarda. „Starosti.“

Ještě na nádraží ji napadlo, že by se měla vrátit. Ale nakonec byla ráda, že nemá čas. Ujel by jí vlak.

Před jedenáctou byla v Praze a doufala, že se stane zázrak. Nestal se. V ulici U Krbu stály tři vozy jako obyčejně. Žádná černá mercedeska navíc.

Ale objevil se v neděli večer. Viděla, jak stojí u vrátek. Nadechla a soustředila se, aby vypadala jako obyčejně, přirozeně a ne křečovitě. „Jestli jdete na večeři,“ zavolala, „máte nejvyšší čas.“

„Jdu,“ odpověděl. Bezděčně jí pomohl. Usmála se a tíže, která ji tolik hodin svírala, spadla. Běžela mu otevřít.

„Tak pojdte, pane... pane...“

„Exner.“

„To si pamatuju, ale hodnost, rozumíte. Máte přece nějakou hodnost tady na ramenou, když jste...“

„Ano, když jsem. Ale teď nejsem.“

„Škoda...“

„Škoda?“

Uvědomila si, že udělala chybu. „Těžila jsem se, že jdete služebně. Ještě nikdy jsem nezažila policejní... pardon... veřejně bezpečnostní výslech.“

Vzdychl. „Má tak někdo sny...“

Jako téměř každý občan kteréhokoliv státu na světě měla zábrany, když jí bylo jednat s příslušníkem bezpečnosti. Těšila se, že všechno dopadne dobře. Rozhovor plynul lehce, jak měl.

Za několik minut ho zavolali a odjel.

Byla překvapena, že znali číslo do jejího bytu. Ale neměla sílu, aby ho u sebe zadržela.

Ozval se za dva dny. Měla na něho nespravedlivou zlost, že si telefonuje jako domů, jedná, jako by se znali velmi dlouho, a navíc prodlužuje napětí, které v ní neustále sílilo. Když se zeptal, jestli je doma, musela odpovědět: „Ne. Na měsíci.“

Řekl: „Děkuji,“ a položil sluchátko.

Lekla se, že ho urazila. Neobjeví se, všechno bude ztraceno definitivně, protože nebude mít dost odvahy, aby ho vyhledala sama.

Ukázalo se, že Exner má hroší kůži, protože za čtvrt hodiny se loudal ulicí. Dívala se, jak pomalu kráčí, ruce v kapsách, a rozhlíží se po světě, podobaje se povaleči. Pak zazvonil u branky.

Úvahami ztratila čas a trvalo věčnost, než se trochu upravila. Doufala, že neodejde. Byla tentokrát odhodlána běžet za ním.

Byl i dost trpělivý.

„Ptal jste se, jestli jsem doma,“ řekla místo pozdravu, „ale nenapadlo vás zeptat se, jestli můžete přijít.“

„Moc jsem spěchal.“

„Určitě. Dívala jsem se, jak jste utíkal... Prosím. Pojd'te dál.“

„Děkuju... Přišel jsem...“

„Vím. Abyste mrknutím oka rozluštil záhadný příběh, který jsem vám posledně chtěla povědět. A nenapadlo vás, že mi kazíte pověst? Viděla vás celá ulice.“

„Napadlo,“ řekl smutně. „Ale to je osud...“

Byla šťastná, že ho má konečně doma, že se mu svěří a uleví se jí. Potřebovala radu nebo pomoc, nevěděla přesně co vlastně.

„Máte hlad, nebo vám stačí káva?“

„Mám hlad.“

„Vaše upřímnost mě přivede na mizinu, pane... pane...“

„Jmenuji se Michal.“

Ukázala na pohovku: „Tedy, Michale, račte přijmout místo.“ Přinesla talíře a příbory. „Budeme držet černou hodinku?“

„Třeba.“ Vypadal neobyčejně spokojeně. Nebyla si jista, jestli kvůli ní nebo pro vůni, kterou sem bylo z kuchyně cítit. „Proč mě nevyhodíte?“

„Protože jsem zvědavá.“

„Nač proboha?“

„Na to, jak detektiv, opravdový detektiv bude pracovat, až mu sdělím pozoruhodná fakta.“

„Vy jste už večeřela?“

„Ano.“

„Zneužívám vašeho pohostinství, Gabrielo?“

„Jistě,“ pravila roztomile. „A jezte.“

Poslechl velmi rád. Živil se pozorně a s velkou chutí. I tenhle fakt ji uklidňoval.

Utřel si způsobně rty, položil ubrousek vedle talíře, usmál se spokojeně a řekl: „Jsem připraven.“

„Opravdu bych neměla rozsvítit?“

„Je příběh tak hrůzyplný?“

Zarazila se. „Myslím, že ne...“

„Tak zůstaneme raději při černé hodině.“

Nemohla se odhodlat promluvit okamžitě k věci. „Dobře. Tak tedy... bydlím zde necelé čtyři měsíce...“ napadlo ji, že bude rozhodně snazší umístit příběh jinak než do Meziboří. Nejlépe sem, do tiché ulice U Krbu. „Přiznám se vám, že mám konečně byt, jaký jsem vždycky chtěla mít. Ani se mi nikam nechce chodit. Sedím u okna, dívám se na ulici a je mi dobře. Ulice vede do polí, tedy nikam, projede tudy jen pár aut z horní části sídliště, co postavili tady dál na stráni. Sem tam stěhovák a ženské s nabitými taškami. Na sídlišti nejsou obchody. Jinak ticho a nic. V noci je občas slyšet lokomotiva...“ Až ji překvapilo, jak snadno lze přesunout příběh z Meziboří sem. „Sedím u okna často i večer, když je tma. Známu už mnoho lidí, kteří o mně vůbec nevědí. Aniž chci, vidím jim často do oken. Zajímavé, nemyslíte?“

Mlčel.

„Asi spíš bláznivé. Ale to je jedno. V garážích, co jsou ve vilách, je mnoho starých aut a mezi jejich majiteli množství kutilů. Ohromně zábavné. Například jeden chlapík si za tři měsíce udělal celou generálku na ulici. Včetně laku. Ale to není podstatné. Právě v domě, ve vile, na jejíž zahradu dobře vidím, zemřel prý nešťastnou náhodou jakýsi blázen. Schizofrenik. Poměrně mladý člověk. Mimochodem, kolik vám je let?“

Mlčel.

„Michale?“

Slyšela hluboké oddechování. „Michale...“ řekla potichu ještě jednou a opatrně vstala. Přistoupila k němu a tiše se zasmála.

Měl bradu na prsou, ruce bezvládně svěřeny podél těla. Spal.

Pokrčila rameny, jako kdyby chtěla říci: co teď s tebou. Ale byla ráda, že je tady, neodejde, a doufala, že ráno bude pro ni všechno snazší.